

man kan sige, at nu er vi ved at nærme os vejs ende – ja, dér vil der være et stykke tid, hvor der er et stort spillerum for debat om, hvorfor det ikke går noget hurtigere, hvorfor der ikke sker noget mere: I sagde jo for et par måneder siden, at nu skulle der ske noget.

Den risiko var vi selvfølgelig godt klar over at vi løb, da vi satte de her menneskers vilkår højest på dagsordenen, men vi kunne selvfølgelig ikke drømme om at få den risiko til at afholde os fra også at tage fat på det område, som havde været næsten usynligt i en række år.

Men jeg vil så også sige, at jeg synes heldigvis, det har været sådan, at der har været meget bred enighed blandt Folketingets partier om, at der skulle ske noget. Og jeg vil også godt sige, at jeg synes, fru Kirsten Jacobsen også har været fair nok og har tilkendegivet, at der sker noget på en række områder, men tilkendegiver altså også samtidig en utålmodighed, når det drejer sig om, at det ikke går hurtigt nok.

Hvorfor går det så ikke hurtigt nok, når vi taler om de grupper, der har de særlig vanskelige vilkår? Ja, det er der en række forskellige grunde til. Den ene er, at det rent faktisk tager tid. Det er noget, der kræver investeringer. Det er noget, der kræver bygge- og anlæg. Det er noget, der kræver uddannelse af mere personale. Det er noget, der kræver, at man finder og får ansat det personale.

Og det gør faktisk, at der ikke – selv hvis vi havde pengene – er fuldstændig uindskrænket råderet til at sige, at vi nu fra det ene år til det andet bygger flere tusinde boliger til de sindslidende f.eks. Det vil rent konkret ikke kunne lade sig gøre. Alene det betyder altså, at der er en betydelig tidsfaktor fra planlægningen, og til det rent faktisk er ført ud i livet og man er ved at nå frem til målet.

For det andet kan man sige, at indsatsen afhænger af, hvad der sker på en række andre områder i samfundet – at der bliver skabt en fornuftig samfundsøkonomi, der gør, at der er et økonomisk bæredygtigt grundlag for en indsats for de svagstillede grupper.

Endelig for det tredje drejer det sig også om at finde de rigtige veje. Det har jo ikke været sådan, at vi bare vidste – og det ved vi for så vidt stadig væk ikke – hvad det er, der skal til for at sikre, at de mennesker, der er hjemløse, narkomaner, prostituerede, får et bedre livsgrundlag, hvor de ikke længere er præget af de problemer, som de er i dag.

Og dér kan vi komme med nok så mange penge, og vi kan komme med nok så mange gode ideer, men det har jo vist sig gang på gang, at vi ikke har været i stand til at finde lige præcis de veje, der skulle til, for at få de mennesker ud af de problemer, de befinder sig i.

Jeg synes så til gengæld, at vi nu i de senere år faktisk på en række områder er ved at kunne se, hvad det er for en vej, vi skal, og det var også det, der lå i det, statsministeren sagde. Og derfor mener jeg også, at der faktisk på en række områder er ved at ske noget, fordi vi nu kan se, hvad det er for tilbud, der kan hjælpe en række af de mennesker, vi taler om.

Hvis vi ser på de forskellige grupper, der er nævnt i forespørgslen, de ældre f.eks., så vil jeg for det første gerne understrege, at der jo ikke er tale om én stor svag gruppe, det er en lille gruppe af de ældre, men det er vi forhåbentlig også enige om.

Dér er der jo sket det, at vi har ændret betingelserne for at bygge moderne plejehjem, plejeboliger, sådan at vi kan se, at der nu bliver bygget mere til denne allersvageste gruppe af ældre. Og af de grunde, jeg nævnte før, tager det noget tid, men vi kan faktisk se, at antallet af planlagte og byggede plejeboliger stiger mærkbart.

Der er også blevet indført en ordning med forebyggende hjemmebesøg, der ikke er begyndt at virke i fuldt omfang, men som jeg tror kan have en meget vigtig effekt, når det drejer sig om at finde frem til de ældre, der har allermost brug for hjælp, og som ellers kan være usynlige.

Vi skal her fra den 1. januar have ældreråd og klageråd, der kommer til at fungere i alle kommuner, og det vil også være et skridt til at sikre bedre retssikkerhed for de ældre i fremtiden. Når det drejer sig om hjemmehjælp, er jeg i gang med et samarbejde med kommunerne og Kommunernes Landsforening for at finde ud af, hvad der gør, at hjemmehjælpen ikke altid fungerer godt nok – at vi ikke er gode nok til at udnytte ressourcerne i hjemmehjælpen.

Det er i øvrigt heller ikke noget, man bare kan lovgive sig ud af, og det er heller ikke noget, vi bare løser ved at bruge flere penge på hjemmehjælpen. Der er nogle strukturelle problemer i selve den måde, vi organiserer hjemmehjælpen på, som skal løses, inden vi kan komme nogle af de problemer, der stadig væk er i hjemmehjælpen, til livs.